

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jerzy Szczurewski
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka (spr.) SSO del. Sławomir Cilulko
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora - Piotra Karola Bilewicza

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 r.

sprawy **oskarżonego P. S. s. J.**

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§2 kk

z powodu apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 18 lipca 2018 r. sygn. akt II K 225/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 738 zł, w tym 138 zł należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 19 listopada 2017r. w miejscowości K., gmina O., używając wobec S. M. przemocy poprzez przetrzymywanie rąk oraz grożąc jej natychmiastowym użyciem, posługując się nożem, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki (...) o nr rej. (...) o wartości 30000 zł, pieniędzy w kwocie 214, 50 zł, telefonu m-ki (...) o wartości 1500 zł, o łącznej wartości 31714, 50 zł na szkodę S. M., lecz zamierzonego celu nie osiągał, gdyż został obezwładniony i ujęty przez pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie II K 225/17:

I. oskarżonego **P. S.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę w rozmiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 listopada 2017 roku do dnia 18 lipca 2018 roku;

III. na podstawie art. 62 k.k. orzekł, iż oskarżony winien odbywać orzeczoną karę pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym w ramach zakładu karnego posiadającego oddział leczniczo – wychowawczy dla osób uzależnionych od alkoholu;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża kuchennego o długości 24 cm, zapisanego pod numerem (...)księgi przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Olsztynie, pozostałe dowody rzeczowe nakazał pozostawić w aktach sprawy;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. H. Kancelaria Adwokacka w O. kwotę 720,00 (siedemset dwadzieścia 00/00) zł tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu wobec oskarżonego w postępowaniu sądowym oraz kwotę 165,60 (sto sześćdziesiąt pięć 60/00) zł tytułem stawki podatku VAT naliczonego od kwoty tego wynagrodzenia;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wyrok powyższy zaskarżyła obrońca oskarżonego, która na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzuciła mu rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, polegającą na przyjęciu, iż szereg okoliczności łagodzących istniejących w sprawie nie daje podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem - w sytuacji gdy wymierzona oskarżonemu za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. kara nadzwyczajnie złagodzona będzie odpowiednią reakcją prawną-karną na popełniony przez oskarżonego czyn; wymiar tej kary odpowiadał przepisany wymogom, w tym wynikającym z art. 60 § 6 pkt 2 k.k., należyście uwzględniał dyrektywy karania ujęte w art. 53 k.k. i mieścił się w granicach sędziowskiego uznania.

W związku z powyższym na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i złagodzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy stwierdzić, iż strony nie kwestionowały ustaleń faktycznych sądu i były one także zdaniem Sądu Apelacyjnego prawidłowe. Wina oskarżonego w dokonaniu przypisanego mu czynu jest oczywista i nie może budzić żadnych wątpliwości.

Złożona apelacja obrońcy oskarżonego kwestionowała więc jedynie wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Odnosząc się do tego zarzutu wskazać należy skarżącemu, iż o „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone w rozmiarach niedających się zaakceptować w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 1982 r., OSNKW 1982, nr 12, poz. 90).

Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi zatem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale ocen tak zasadniczych, iż karę dotychczas wymierzoną można byłoby uznać – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „za rażącą”, tj. niewspółmierną w stopniu wręcz niedającym się zaakceptować (wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 r., OSN PiPr 1995, Nr 5, poz18).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego taka sytuacja nie ma miejsca, bowiem z analizy zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd Okręgowy wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k., w tym okoliczności dokonania czynu i stopień jego społecznej szkodliwości.

Podkreślić należy, iż przestępstwo z art. 280 2 k.k. zagrożone jest karą od 3 do 15 lat pozbawienia wolności. Kara trzech lat jest więc karą najniższą za tego rodzaju czyn, którą przewidział ustawodawca. Faktem przy tym jest, co podnosi apelująca, iż przepis art. 60 § 2 k.k. daje sądowi możliwość nadzwyczajnego złagodzenia tej kary do wysokości „...nie niższej od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia” (art. 60 § 6 pkt 1 k.k.).

Jak wynika z treści uzasadnienia (k. 6 uzasadnienia) sąd meriti rozważał możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonego, dochodząc jednak do słusznego wniosku, „iż brak jest podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem”.

Sąd miał przy tym na uwadze wszystkie okoliczności łagodzące, które wskazuje w swojej skardze skarżąca, tj. przyznanie się oskarżonego do winy, wyrażenie żalu i skruchy, jak i pozytywną opinię z miejsca zamieszkania i z Aresztu Śledczego.

Nie są to jednak – także w ocenie Sądu Apelacyjnego tego rodzaju okoliczności – tj. konkretne ale nietypowe i wyjątkowe – które uzasadniałyby decyzję o zastosowaniu tego przepisu. Nie należy też zapominać o znacznej społecznej szkodliwości tego czynu, charakteru tego przestępstwa jak też celach zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ma odnieść.

Wskazać też należy skarżącemu, że zgodnie z treścią art. 14 § 1 k.k. „...sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa”.

Reasumując stwierdzić należy, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą odpowiednią, sprawiedliwą i adekwatną do stopnia jego zawinienia i dlatego nie ma potrzeby jej korekty na jego korzyść.

I z tych wszystkich względów na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzeczono jak w części dyspozytywnej.

O kosztach sądowych za II instancję orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

A.